

Gunnhold Øyehaug

Præsens maskine

160 sider

Gutkind

Forfatteren bryder smukt og fordelagtigt med en masse af de gængse måder at skrive bøger på. Det er befriende, at man kan samle sig om indholdet i bogen og nyde de relativt korte kapitler, uden at man skal tænke for meget over, om man lige fik det og det afsnit med.

Alle kapitlerne er stort set skrevet fra øverste venstre hjørne og til nederste højre. Og nogle af kapitlerne slutter endda lidt morsomt med et *og dermed er tiende kapitel færdigt* eller *og her slutter syvende kapitel*

eller

og tale.

Ordene kommer tilsyneladende ned på papiret, som de er tænkt, og det er ganske befriende, men det er helt sikkert da også kun tilsyneladende.

For den norske forfatter er dreven med sine ord og sine lege med sproget, og det kan vi så nyde godt af. Og få cementeret, at man godt må bryde med normer og former for at få sin fortælling frem. Både den indre og den ydre.

Anna og Laura er mor og datter. Da datteren er lille, kommer moderen til at læse et ord forkert i en roman. Og så knækker der en film, og der opstår nogle nye love og metafysiske forandringer for læseren, der får handlingen til at blive vendt på hovedet, og hovedpersonerne kommer til at leve i deres egne verdener - og hinandens - og ved siden af hinanden. Og tilbage igen. Nogle gange er den ene uden den anden, og den anden uden den ene.

Romanens essens er, at ting meget hurtigt kan misforstås, og at alt har sin betydning for den enkelte, om det er rigtigt eller forkert. Datteren kan sagtens have en mening med at kalde en fejmaskine for **Præsens Maskine**, selv om den vitteligt bliver kaldt en *Præcis Maskine*, som der står på den fejmaskine, hun så ser spejlvendt.

Der er mange og gode parallelle handlinger i bogen om både utroskab, styrketræning, musik og turneer. Den er ligeud ad landevejen og indeholder en lang række, dagligdags sekvenser og tanker, som enhver læser vil kunne identificere sig med. Og som er udkrystalliseret af meget

vigtige, eksperimenterende og endda filosofiske tanker.

Og tænker vi som læsere videre, ja så er det måske på tide at bryde en smule ud ad rammerne og den konformitet, som **Præsens Maskine** så smukt og detaljeret fortæller, at det kan man sagtens.